

GEORGE REMETE

Iisus Hristos, iubirea trădată

*

Volumul I

DUMNEZEUL TRĂDAT

 paideia

2019

vedea fața către față, toți cei care au ignorat-o, care L-au respins pe Hristos, vor striga munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ne ascundeți de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului” (Apoc. 6,16). Căci sângele lui Iisus Hristos este iubirea care strigă din pământ, sângele lui Abel către toți frații Săi, Iubirea răstignită, trădată, disprețuită, înstrăinată și uitată.

Respingerea, evitarea sau uitarea lui Iisus Hristos este păcatul sau înstrăinarea cea mai grozavă care poate exista vreodată, pentru că e simultan înstrăinarea de Dumnezeu, de ființă, de oameni și de sine. Ea este mai gravă decât necredința sau credințele false, căci a respinge o existență sau o iubire pe care o presupui dar n-o experiezi nu poate fi o vină sau o pierdere mare. Nu există un păcat și o ticăloșie mai mare ca respingerea iubirii, iar Iisus Hristos este singura probă istorică a iubirii lui Dumnezeu. De aceea, nu există o vină și o ticăloșie mai mare față de Dumnezeu ca negarea sau evitarea iubirii Lui maxime, adică înstrăinarea de Iisus Hristos.

Cuprins

Introducere	5
--------------------------	---

Capitolul 1:

IISUS HRISTOS, STRĂIN ATEILOR, AGNOSTICILOR, NIHILIȘTILOR, SCIENTIȘTILOR, VITALIȘTILOR, SCEPTICILOR ȘI INDIFERENȚILOR	17
Iisus Hristos, străin ateilor	17
Iisus Hristos, străin agnosticilor și nihilistilor.....	45
Iisus Hristos, străin științivilor sau raționalistilor.....	52
Iisus Hristos, străin vitalistilor, scepticilor și indiferenților	60

Capitolul 2:

IISUS HRISTOS, STRĂIN PANTEIȘTILOR ȘI DEIȘTILOR	67
Iisus Hristos, străin panteistilor	67
Iisus Hristos, străin deiștilor	105

Capitolul 3:

IISUS HRISTOS, STRĂIN ESOTERICILOR, OCULTIȘTILOR, SINCRETIȘTILOR, ECLECTICILOR ȘI GLOBALIZANȚILOR	111
Iisus Hristos, străin esotericilor și ocultistilor	111
Iisus Hristos, străin sincretistilor, eclecticilor și globalizanților.....	138

Culegere text: *Florina Cismaru*

Tehnoredactare și copertă: *Andrei Motora*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REMETE, GEORGE

Iisus Hristos, iubirea trădată / George Remete. - București :
Paideia, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-748-301-7

Vol. 1 : Dumnezeuul trădat. - 2019. - ISBN 978-606-748-302-4

2

© Toate drepturile sunt rezervate autorului

Introducere

Nu există iubire impersonală: nu se adoră ciocolata sau câinele, căci numai persoana iubește și poate fi iubită critic și responsabil. Iubirea impersonală este închipuire, fantasmagorie, absurd și nebunie. Așa cum nu există iubire impersonală, tot astfel nu există credință impersonală. Iar dacă adevărul sau credința e Dumnezeu, atunci nu există Dumnezeu impersonal: „*Dumnezeu impersonal*” este o formulă contradictorie în sine sau o contradicție în termeni. Un Dumnezeu impersonal este numai o prostie, o slăbiciune, o lașitate, o indolență sau boală a omului. Nu ne iubește și mântuiește ceva, ci Cineva: Cel care suferă și moare pentru noi.

Omul nu poate trăi fără speranța și chiar certitudinea sensului și adevărului, adică fără Dumnezeu; de aceea, el L-a bănuțit, L-a sperat și L-a așteptat tot timpul pe Dumnezeu. Însă nu L-a experiat și nu L-a văzut niciodată: a auzit numai de El. Câțiva au spus că L-au văzut, iar ceilalți i-au crezut. Dar un Dumnezeu ne-experiat și depărtat e numai o speranță neîmplinită, o neputință, o iluzie și o meschinărie a omului, care se păcălește singur: căutătorul onest și riguros nu acceptă un Dumnezeu închipuit. Or, istoria și omnirea au cunoscut un singur Dumnezeu văzut și atins de o lume întreagă: Iisus Hristos, Iisus din Nazaret, care s-a prezentat dintru început pe sine însuși drept Fiul adevărat și unic al lui Dumnezeu.

Nu există adevăr impersonal: tot adevărul se concentrează în persoană, numai persoana este adevărul însuși. Orice adevăr vine de la o persoană și trimite la o persoană; obiectele pot fi purtătoare de adevăr numai în măsura în care sunt purtătoare de persoană, adică personalizate. Dar nicio persoană din lume nu s-a arătat deplină, adică adevărată. Numai Iisus din Nazaret a fost deplin, adică adevărat în întregime; de aceea, numai El este Adevărul în carne și oase, experiat și verificat de o lume întreagă. Este extrem de important să observăm că numai El identifică adevărul sau credința cu persoana, pentru că în celelalte religii esențială nu este persoana lui Dumnezeu ci învățătura despre El: în iudaism nu se oferă persoana lui Jahwe ci Legea (învățătura) Lui, în buddhism fundamental nu este Buddha ci calea lui, iar în islam nu este înfățișat Allah ci poruncile lui.

În religiile ne-creștine credința este adevărul care, chiar dacă emană de la persoană, nu se identifică cu ea. Or, trebuie observat că o învățătură deosebită de persoană se falsifică și devine ideologie. Căci nu învățătura face și cuprinde persoana, ci persoana face și cuprinde învățătura. Acest lucru e valabil și în cazul credinței creștine. Poți „cunoaște” învățătura lui Iisus și să ratezi Persoana Lui, adică să ratezi totul. Însă, dacă vei reuși să te apropii de Persoana Lui și s-o cunoști, cu siguranță vei gusta și învățătura Lui, pentru că aceasta – cu totul altfel decât la ceilalți întemeietori de religie – nu este distinctă de El, ci este chiar El. De aceea, în religia creștină nicio lege, nicio poruncă și nicio învățătură nu este mântuitoare

prin ea însăși, ci numai prin persoana lui Dumnezeu întrupat, adică prin Iisus Hristos; numai Persoana Lui este mântuitoare prin ea însăși. Exact acest lucru l-a înțeles și subliniat misticul indian creștinat Sadhu Sunder Singh, atunci când a motivat creștinarea lui prin faptul că credința creștină „nu este nici principiu, nici doctrină; este Iisus Hristos”¹.

Fiind singurul Dumnezeu pipăit de istorie și de omenire, Iisus Hristos este singurul Dumnezeu inevitabil și imperativ. Nu există niciun alt Dumnezeu inevitabil și presant, pentru că toți dumnezeii religiilor ne-creștine sunt depărtați; singurul inevitabil și presant poate fi Iisus Hristos, pentru că numai El a intrat ființial în lume și în om și face parte definitiv din ele. Nu există nicio persoană inevitabilă din lume; singura persoană inevitabilă este Iisus Hristos, pentru că numai El este măsura deplină și modelul omului, adică Persoana și Omul absolut.

Prin măsura umană oferită, El presează și revendică total orice om care vrea să fie om. Niciun cercetător care vrea să cunoască omul nu poate scăpa de revendicarea grozavă a măsurii umane impuse de Iisus Hristos: „Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea ea îl va spulbera” (Matei 21,44). Oricine întreabă cinstit despre om ajunge inevitabil la Iisus Hristos: „Ecce Homo!” („Iată Omul!”). Fiind singurul Dumnezeu inevitabil și singura măsură a omului, Iisus Hristos este

¹ Cf. Mircea Eliade, *50 Conferințe radiofonice*, Humanitas, București, 2001, p. 180-181.

singura întrebare și singura problemă a omului. „Cine este Iisus Hristos?": Aceasta-i întrebarea! Dacă nu este Dumnezeu, am încurcat-o rău și suntem pierduți. Dacă El este Dumnezeu, atunci am încurcat-o bine și suntem salvați. De încurcat tot am încurcat-o, pentru că El este oglinda, răspunderea și provocarea permanentă a omului. Dar suntem salvați, pentru că El este unica salvare posibilă. Dacă El nu ar fi salvare, atunci n-ar exista nicio salvare, pentru că lumea și istoria nu cunosc decât căderea vieții în moarte, a sensului în nonsens și a ființei în neființă.

Întrebarea despre El trebuie să fie pâinea zilnică a fiecărui om. Omul trăiește cu pâinea materială și cu pâinea spirituală, cu cuvântul lui Dumnezeu. Dar cuvântul lui Dumnezeu este Cuvântul întrupat, adică Iisus Hristos. Și totuși, oamenii au ajuns străini de Pâinea Vieții. Numai că, devii ceea ce mănânci: oamenii de știință au descoperit niște rozătoare care consumă detergenți. Străini de Pâinea Vieții și hrănindu-se cu cartoane, oamenii mileniului trei au ajuns cartoane. Aceștia „și-au săpat fântâni seci, iar pe Mine, Izvorul vieții, M-au părăsit” (Denia Jooi Patimilor). Singura persoană, singurul Dumnezeu care a crezut în om și l-a iubit până la capăt – pentru că a murit pentru el – singurul Dumnezeu care poate fi privit de om direct în ochi (adică își ia răspunderea și poate fi tras la răspundere), singurul care vorbește cu omul omenește, pe limba și pe sufletul omului, mai om decât omul, a ajuns un neînțeles și un străin pentru oameni.

Creștinii nu se pot plânge că Iisus Hristos nu este cunoscut: majoritatea populației lumii a auzit de

El și, în măsuri diferite, știe de Hristos. În mileniul trei, Iisus Hristos în fața lumii nu este Dumnezeu necunoscut pe care Sfântul Pavel voia să-L înfățișeze în Areopagul Atenei, ci este un nume cunoscut pe care lumea L-a refuzat sau de Care s-a înstrăinat. Puțini i-au mai rămas fideli; chiar majoritatea celor numiți cu numele Lui a ajuns străină de El. Așadar, El nu este Dumnezeu necunoscut, ci Dumnezeu trădat și înstrăinat: trădat de ai Săi și înstrăinat de aproape toți. Sfântul Evanghelist Ioan spune că „întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1,11), iar într-o cântare a Patimilor din Săptămâna Mare Iosif din Arimateea îi spune lui Pilat: „Dă-mi pe Acel Străin, care nu are unde să-și plece capul. Dă-mi pe Acel Străin, pe care ucenicul cel viclean L-a vândut spre moarte. Dă-mi pe Acel Străin, pe care Maica Sa, pe Cruce văzându-L răstignit, suspinând grăia ...”.

El trebuie numit *Trădatul* sau *Înstrăinatul*, din două motive: 1) pentru că mulți Îl „cunosc” foarte bine, fiind chiar mari specialiști în viața și învățătura Lui, dar sunt depărtați și străini de El, 2) pentru că cel mai groaznic lucru nu e să nu cunoști iubirea, ci s-o „cunoști” și s-o trădezi. Dar oare poate fi trădat Dumnezeu, reușește cineva să-L trădeze și să-L afec-teze pe Dumnezeu? Dumnezeu creștin poate fi trădat, pentru că este pătimitor, pentru că suferă de patima iubirii, pentru că iubirea este riscantă, pentru că orice iubire poate fi trădată.

Fiind străini de El, oamenii de astăzi trebuie numiți păgâni. Dar e de observat că străinii de astăzi nu sunt străini de Hristos ca păgânii antici,

Respect pentru oameni și cărți

că păgânismul actual nu mai poate fi cel vechi. E vorba de înțelegerea unui paradox: deși păgâni în fapt, noi avem totuși cunoștință de Hristos, și, deși cunoaștem pe Hristos, suntem totuși străini de El. Lumea Îl „știe”, dar nu-L „cunoaște”: El este „Cunoscutul” Străin! E străin, dar e Străinul *nostru*: așa cum cei pe care-i cunoști dar nu-i iubești îți rămân străini și depărtați la infinit. Dovada că Iisus Hristos este străin majorității covârșitoare a omenirii este aceea că foarte puțini și foarte puțin seamănă cu El. El însuși a arătat acest lucru, chiar privitor la locțiitorii, meseriașii și specialiștii Lui, cărora le respinge argumentul „Oare, nu în numele Tău am făcut minuni?”, zicând: „Adevărat vă spun vouă, nu vă cunosc pe voi!” (Matei 7,22-23).

Iisus Hristos este Dumnezeu trădat, singurul Dumnezeu trădat. Unii ar putea să spună că orice dumnezeu e trădat, atunci când adepții lui îi devin infideli. Trebuie să observăm însă că nu există decât o trădare: trădarea iubirii. Numai iubirea poate fi trădată: orice alt fel de înstrăinare se numește infidelitate sau incorectitudine, dar nu trădare, căci fidelitatea nu-i totuna cu iubirea. Or, trebuie să observăm că – întrucât nu e autentică decât iubirea sacrificială – dumnezeii necreștini nu sunt legați de credincioșii lor prin iubire sau prietenie. Chiar și Jahwe, Dumnezeuul Vechiului Testament, deși are exprimări iubitoare excepționale la adresa poporului iubit, Israel, totuși nu e legat de iudei prin intimitate, adică prin iubire sau prietenie, ci prin fidelitate sau corectitudine. Nu te iubește decât cel ce suferă pentru tine.

Întrucât niciun dumnezeu ne-creștin n-a suferit vreodată pentru oameni, ideea că aceștia i-ar iubi pe oameni n-are nicio bază și rămâne o speranță deșartă și o închipuire prostească a omului. A iubi înseamnă a prelua suferința altuia. Întrucât o singură Persoană din univers a arătat că asumă suferința tuturor oamenilor, răspunde și se sacrifică universal pentru ei, rezultă că Acea Persoană este Iubirea absolută care s-a întrupat și s-a împlântat definitiv în istorie.

Unii cercetători sunt revoltați de ideea creștină că sacrificiul lui Iisus Hristos îi revendică pe toți oamenii, adică de pretenția că oricine „*este pierdut dacă nu acceptă sacrificiul Răstignirii*”². Ei sunt asemenea copiilor care pretind că n-au nicio datorie față de părinți, întrucât nu le-au cerut și n-au fost întrebați ca să fie născuți. Aceștia ori sunt de rea-credință, ori sunt proști, ori fac pe proștii. Căci dacă o singură Persoană din univers s-a sacrificat în numele și pentru toți oamenii (Evrei 2,9), această Iubire absolută îi revendică pe toți și i-a câștigat pe toți la belciuge. Iubirea nu are nevoie și nu cere aprobare de la nimeni pentru a iubi: n-am nevoie de aprobarea ta ca să mor pentru tine. Peste iubirea care a murit pentru tine nu poți trece: n-o mai poți contesta, evita sau ignora. Iar cine nu recunoaște Iubirea care s-a sacrificat pentru el nu este un ignorant ci un trădător și un mișel. Căci numai iubirea este adevărul deplin al persoanei. Numai ea creează libertatea, pentru că solicită celui

² Holger Kersten, Elmar Gruber, *Iisus?*, Editura RAO, București, 1996, p. 398.

interpelat să elibereze din el acest adevăr, pentru că numai ea e „adevărul care vă face liberi” (Ioan 8,32). Până la sfârșitul veacurilor, Iisus stă pe cruce și tace; pe toate crucifixele, El tace. Dar chiar dacă tace și unii „se tolănesc pe Cruce”, tăcerea Iubirii crucificate cutremură și asurzește universul. După cum niciun om, oricât ar fugi, nu poate să scape de iubire, tot astfel omenirea nu poate să scape de glasul Iubirii Absolute care strigă din fiecare Crucifix.

Iisus Hristos este singurul Dumnezeu trădat, nu numai pentru că noi toți L-am trădat și Îl trădăm mereu, ci și pentru că toți dumnezeii l-au trădat și îl trădează mereu pe om. Nici un dumnezeu, înafară de Iisus Hristos, nu poate arăta ajutorul efectiv, adică iubirea sacrificială față de om. Singurul care n-a trădat, care a murit și a rămas definitiv lângă toți oamenii, suferind împreună cu ei până la sfârșitul veacurilor, este Iisus Hristos.

Numai iubirea și prietenia pot fi trădate. Numai Iisus Hristos poate fi trădat, pentru că numai El este Dumnezeul prieten al omului. Oricât de buni sau „iubitori”, dumnezeii necreștini n-au cum să fie prieteni ai omului, pentru că sunt depărtați ființial la infinit de om. Numai Iisus Hristos, identic ca om cu toți oamenii, a putut deveni intim și prieten nedespărțit, chiar și cu cei inconștienți, respingători, lepădături sau monștri. Căci iubirea adevărată poate rămâne și lângă aceștia. El este singurul Dumnezeu care se atinge de spurcăciunea umană și trăiește cu ea, fără să se murdărească și fără să se scârbească, și chiar se pocăiește de păcatele oamenilor, frații Săi (Rug. a 2-a

de la Maslu). Toți ceilalți dumnezei s-ar murdări prin atingerea de mizeria umană și, în orice caz, se scârbesc de ea. El este singurul Dumnezeu care îl iubește *necondiționat* pe om. Nimeni n-a crezut infinit în om, nimeni nu l-a iubit *necondiționat* și n-a sperat fără sfârșit în om, decât Iisus Hristos. De aceea, trădându-l pe Iisus Hristos, omul trădează umanitatea, iubirea și prietenia, trădează pe singurul Prieten care nu-l trădează, și, mai ales, se trădează pe sine însuși.

Nimeni nu-i poate fi mai apropiat omului decât Iubirea totală și *necondiționată* care moare pentru el. Întrucât s-a sacrificat pentru toți oamenii, Iisus Hristos este iubirea intrată definitiv în toți, glasul cel mai autentic și mai profund al fiecărui om. El nu este decât glasul adevărului din fiecare, căruia ori îi răspunzi, ori îl refuzi și îl înfunzi. Refuzându-l sau trădându-l, te negi și te refuzi pe tine însuși, refuzi unica șansă de adevăr și de viață. Filosofii și religiile lumii înșiră tot felul de lucruri despre lume, om și Dumnezeu. Dar tot adevărul, toată lumea, umanitatea și Dumnezeirea se concentrează într-o singură persoană, într-un singur nume: Iisus Hristos. În lume, orice iubire este fără nume, întrucât este relativă și deficitară. Istoria a înregistrat însă și experiența Iubirii Absolute, astfel încât iubirea a căpătat nume: numele iubirii este Iisus Hristos.

Toți oamenii trăiesc din iubire, căci viața se naște numai din iubire. Și totuși, ei nu cunosc Iubirea, căci ea s-a arătat deplin într-o singură persoană: Iisus din Nazaret. Întrucât numai El este Iubirea Absolută, orice om străin de El este străin și vinovat

față de iubire. De aceea, toți cei care sunt străini de Iisus Hristos, chiar și cei sacrificiali, vor muri fără să fi cunoscut vreodată Iubirea. Nu există pe pământ cuvânt mai falsificat și mai răstălmăcit decât „iubirea”: cine vrea să spurce sfințenia, falsifică iubirea. De aceea, este extrem de semnificativ că nu există pe pământ Dumnezeu mai răstălmăcit și nume mai batjocorit precum Iisus Hristos: pentru că numai El este numele Iubirii.

Întrebarea nu este „Cine-i trădător?”, căci toți suntem trădători. Întrebarea este: „Suntem ticăloși ca Iuda sau slăbănogi ca Petru?” Căci există și pocăință, iar brațele întinse pe Cruce ne așteaptă mereu.

Cât de străini au ajuns oamenii – chiar și creștinii – de Iisus Hristos ne dăm seama atunci când vedem cum pentru mulți a ajuns un Întemeietor venerabil sau un Dumnezeu depărtat, și nu un contemporan: necreștinilor un străin, iar creștinilor un demodat, depășit și demonetizat, așa cum unul din Părinții Fondatori americani, Benjamin Franklin, spunea că „am și eu ... unele îndoieli în privința divinității Sale ... asupra căreia nu pot să mă pronunț cu fermitate, întrucât nu am studiat-o și, oricum, cred că este inutil să îmi bat capul acum ...”³. Dar istoria și omul nu pot să mai scape de Iisus Hristos, pentru că El a impus unica Persoană deplină și unica Iubire absolută. Și, totuși, pe de altă parte este firesc ca oamenii să-L evite, pentru că numai El e intim și imperativ omului. El e singurul care dovedește omului că măsura

³ Cf. Iaroslav Pelikan, *Iisus de-a lungul secolelor*, Editura Humanitas, București, 2000, p. 224.

maximă e posibilă și tangibilă. În acest fel, El este de fapt singurul Dumnezeu care are dreptul să-l tragă la răspundere pe om. El este măsura divină a omului: de aceea, este singurul Dumnezeu ca oglindă neiertătoare a fiecărui om. Dar, în acest fel, evitându-L și fugind de Iisus Hristos, omul arată că evită și fuge de sine însuși, din lașitate și comoditate. Căci e mult mai comodă, mai tolerantă și mai plăcută credința într-un Dumnezeu depărtat, care ne lasă spațiu de manevră, ne lasă să răsuflăm și chiar să-L schimbăm după bunul nostru plac.

Iubirea nu se argumentează și nu se demonstrează. Și atunci, ce rost și ce drept are cineva să vorbească despre Dumnezeu, să-L argumenteze pe Iisus Hristos? Chiar și unii creștini rânjesc: „Ce tot pălăvrăgesc teologii despre Dumnezeu? De ce vor să-L apere? Slab e Dumnezeul vostru, dacă are nevoie de apologia voastră!” Într-adevăr, copilul nu trebuie să-și apere tatăl, sau omul pe Dumnezeu. El e copil bun dacă are încredere în tatăl lui, dacă știe că tatăl e puternic și n-are nevoie de apărare. Dar nu e copil bun dacă tace. Un copil care nu-și mărturisește tare și limpede părintele nu îl merită, iar un om care nu-și strigă iubirea nu e vrednic de ea. Creștinul nu-l apără pe Hristos, ci Îl mărturisește, Îl oferă și e fericit de El, cum zice Sfântul Siluan Athonitul: „Ce Dumnezeu avem noi creștinii!”

Dar cine poate și cine are dreptul să vorbească despre Dumnezeu sau despre Iisus Hristos? Despre Iisus Hristos ar trebui să scrie toți și, totuși, nimeni. *Toți* ar trebui să scrie, pentru că este Adevărul